

Arrest

nr. 202 353 van 13 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtuunse etnische origine en een soennitische moslim te zijn. U behoort tot de Tarakhel-stam. U bent 17 jaar en werd geboren in het dorp Nahre Shahi van het district Behsud in de provincie Nangarhar. U woonde daar met uw moeder en twee zussen. Vijf à zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader vermoord door de taliban omwille van de problemen van uw oudere broer A.(...)A.(...) (O.V. X). Deze laatste bevindt zich in België en

kreeg in december 2013 het statuut van subsidiair beschermde toegekend. U heeft familie in Jalalabad en in Kaboel.

De man van uw nicht, H.(...) H.(...) K.(...), was een lid van de taliban. Eens per week kwam hij bij u thuis om aan uw moeder te vragen of u de taliban zou vervoegen. Telkens uw moeder daar met hem over praatte werd u naar buiten gestuurd om te spelen. Op een dag moest u van uw moeder boodschappen gaan doen. Toen u daar was stopte op een gegeven moment een overheidsvoertuig naast u. Het bleek de neef van uw vader te zijn die werkte voor het National Directorate of Security (NDS). Hij vroeg wat u aan het doen was. Toen u het uitlegde stelde hij dat hij ook boodschappen zou doen en u dan thuis zou afzetten. Op die manier kon u helpen met de boodschappen die hij zou kopen voor zijn zus naar binnen te dragen. Na het kopen van de goederen stopte u alles in het voertuig maar moest u nog even buiten blijven wachten gezien u sap en cake bij had. Uw oom vertelde dat u dit buiten moest eten en drinken omdat u anders de auto zou bevuilen. Op het moment dat u daar stond te wachten zag u de zoon van H.(...) H.(...) K.(...) en nog iemand. U stak uw hand op, stapte dan in de auto en ging terug naar huis.

Twee dagen later werd H.(...) H.(...) K.(...) gearresteerd door het NDS. Drie dagen daarna kreeg uw moeder telefoon van de taliban. Ze zeiden dat H.(...) K.(...), gearresteerd was en dat dat volgens de rapporten van NDS omwille van u was. Ze zeiden dat u binnen de twee weken aan hen overhandigd diende te worden, zo niet zou u behandeld worden volgens de wetten van de sharia. Uw moeder smeekte om u allen in vrede te laten. Vervolgens informeerde u uw oom van moeders zijde. Hij zei dat de simkaarten weggegooid moesten worden en dat hij u allen zou komen halen. U verhuisde met uw moeder en twee zussen naar zijn huis in Shanzda Famili, een deel van de stad Jalalabad.

Twee dagen later werd een dreigbrief van de taliban aan de deur van uw huis in Nahre Shahi gelegd. De burens verwittigden uw oom en hij ging hem halen. Er stond hetzelfde in als wat de taliban aan de telefoon hadden gezegd. Een week later werd uw huis aangevallen en werd alles doorzocht. Uw burens, die er ook een kamer huurden, dienden een klacht in en vertrokken gezien het daar niet langer veilig was. De taliban hadden naar u gevraagd, maar ze zeiden dat ze niet wisten waar u was.

Vervolgens regelde uw oom uw reis en vertrok u uit Afghanistan. U weet niet precies wanneer dat was, maar op 23 januari 2016 kwam u aan in België en op 26 januari 2016 vroeg u er asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban gedood te worden omdat u door hen beschouwd wordt als een spion voor het NDS.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw originele 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), de dreigbrief van de taliban (origineel), de klacht betreffende de aanval op uw huis (origineel), de taskara van uw vader (kopie), zijn foto's (kopieën), de documenten van zijn werk (kopieën), de taskara van uw grootvader (kopie) en de enveloppe waarin uw documenten u werden opgestuurd (origineel).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan.

U stelde Afghanistan ontvlucht te zijn omdat de taliban u ervan verdachten gespioneerd te hebben voor het NDS met als resultaat dat één van hun leden, H.(...) H.(...) K.(...), gearresteerd en opgesloten werd (CGVS, p. 10).

In eerste instantie kan al onmiddellijk een kanttekening geplaatst worden bij de door u geschetste handelswijze van de taliban in uw verhaal. U verklaarde dat de taliban, drie dagen na de arrestatie van H.(...) K.(...), uw moeder opbelden om te zeggen dat u binnen de twee weken aan hen overhandigd moest worden omdat u H.(...) K.(...), verraden had (CGVS, p. 10, 15). Dit houdt geen steek. Indien de taliban u werkelijk als een spion voor het NDS hadden beschouwd, door wiens toedoen een van hun medestrijders gearresteerd werd, had u dit allemaal allicht niet meer kunnen na vertellen. Plausibeler

zou zijn geweest, de reputatie van de taliban in dergelijke gevallen kennende, dat ze u direct ontvoerd, dan wel vermoord zouden hebben uit wraak voor wat u gedaan had, in plaats van op voorhand telefonisch uw moeder op de hoogte te brengen en u nog twee weken tijd te geven u aan te melden waardoor ze u allen de kans gaven te vluchten, wat jullie vervolgens ook deden. Dat de taliban op dergelijke wijze te werk zouden zijn gegaan kan absoluut niet overtuigen en wordt daardoor als ongeloofwaardig beschouwd. De taliban wisten wie u was en waar u woonde (volgens uw verklaringen kwam H.(...) H.(...) K.(...) voor dit alles wekelijks bij u langs, na zijn arrestatie leverden ze ook nog een dreigbrief af bij u thuis én vielen ze later nog eens uw huis binnen (CGVS, p. 10, 15)). Men kan aannemen dat indien de zaken zich zouden afgespeeld hebben zoals u verklaarde de taliban al onmiddellijk tot de actie zouden zijn overgegaan en niet getalmd zouden hebben tot u uiteindelijk vertrokken was.

Dat aan de door u ingeroepen asielmotieven geen geloof kan gehecht worden, wordt ook nog bevestigd door andere vaststellingen. De vraag dringt zich immers op om welke reden(en) de taliban gedacht zouden hebben dat u voor het NDS gespioneerd zou hebben. Toen u die vraag letterlijk gesteld werd moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Met uw verhaal impliceerde u dat de taliban u aan hen gelinkt zouden hebben gezien u op die dag dat u boodschappen moest doen door de zoon van H.(...) H.(...) K.(...) gezien werd met de neef van uw vader, die werkte voor het NDS. Ten eerste kan het CGVS, wat betreft de link die u zou gehad hebben met het NDS, zich afvragen of uw vader überhaupt wel een neef had en zo ja, of die wel effectief voor het NDS werkte. Toen u doorheen uw interview naar uw persoonlijke en familiale situatie gevraagd werd vermeldde u namelijk niets over hem. U had het enkel over uw ouders, broer, zussen en twee ooms van moeders zijde (CGVS, p. 4-9). Ook toen u er expliciet naar gevraagd werd stelde u geen andere familieleden te hebben en zei u al helemaal niets over familie langs vaders kant (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u dit meldde tijdens uw eerste interview (CGVS, p. 12) maar ook daar kaderde u dit enkel binnen uw asielrelaas, net als bij het CGVS (CGVS, p. 10). Indien deze persoon werkelijk zo'n belangrijke rol had gespeeld in de redenen waarom u uw land moest verlaten mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hem op z'n minst zou vermelden op het moment dat u letterlijk naar uw familieleden gevraagd wordt. Verder viel op dat u niet veel over hem wist te vertellen en dat u niet goed wist wat zijn functie bij het NDS was. Eerst zei u dat hij het hoofd was van de veiligheid. Dan stelde u dat hij een 'attorney for security' was, maar u kende niet zijn rang, positie of jobtitel (CGVS, p. 13). U stelde dat het voor u niet zo relevant was om informatie over hem te gaan vragen (CGVS, p. 13), maar zoals eerder vermeld kan een dergelijk antwoord niet aanvaard worden gezien zijn belang in uw asielrelaas. U legde bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat uw verklaringen over de functie van Farid bij de NDS of de overheid kan ondersteunen noch een bewijsstuk dat een familieband tussen u en deze persoon kan aantonen noch een bevestiging van deze persoon betreffende de problemen die u omwille van hem zou gekregen hebben, hetgeen toch wel verbaast gezien u hem beschrijft als een familielid. U vermeldde Farid evenmin als spilfiguur wanneer u bij DVZ tijdens het invullen van de vragenlijst de feiten moest toelichten die ertoe hebben geleid dat u uw land diende te verlaten (DVZ, vragenlijst CVS, vraag 3.5). Er bestaan dan ook ernstige twijfels rond uw verklaringen enerzijds omtrent het bestaan van deze persoon, anderzijds over zijn beroepsprofiel.

Hierbij nog waard om te vermelden is dat u impliceerde dat de neef van uw vader daar duidelijk herkenbaar was als een lid van het NDS, gezien hij een specifiek uniform droeg en een wagen had die alleen voor hen bestemd was (CGVS, p. 14-15). Enerzijds is echter bekend dat niet enkel mensen van het NDS rondrijden met een 'ranger' en een uniform met zwarte strepen dragen. Anderzijds sprak u zichzelf tegen toen u stelde dat het NDS een geheime dienst is en dat niemand te weten kan komen waar ze in betrokken zijn (CGVS, p. 13). Toen u bovendien gevraagd werd of H.(...) K.(...), en zijn omgeving hem kenden zei u dat ze dat zouden moeten geweten hebben gezien H.(...) K.(...), naar uw huis kwam (CGVS, p. 13). Het feit dat H.(...) K.(...), naar uw huis kwam betekent echter niet per se dat ze van de neef van uw vader en zijn beroepsprofiel afwisten. Enerzijds woonde Farid niet in uw dorp (CGVS, p. 13). Anderzijds zei u er eigenlijk nooit veel contact mee te hebben gehad en dat hij u enkel die ene dag had aangesproken omdat hij uw hulp nodig had bij de boodschappen (CGVS, p. 13). Anders kwam hij nooit bij u zitten om met u te praten (CGVS, p. 13). U slaagde er dan ook niet in een duidelijke en voor de taliban zichtbare link tussen uzelf en het NDS aannemelijk te maken.

Daarenboven gaf u aan dat H.(...) H.(...) K.(...), de talib, wekelijks bij u langskwam om met uw moeder te praten over een aansluiting bij de taliban van uwentwege (CGVS, p. 10). U zei echter ook dat u telkens dat gebeurde naar buiten gestuurd werd om te gaan spelen (CGVS, p. 10, 11). U wist bijgevolg niks concreet over H.(...) H.(...) K.(...), zijn activiteiten,... (CGVS, p. 11-12). Het enige dat u scheen te weten was dat hij de man van uw nicht was (CGVS, p. 10) en waar hij woonde (CGVS, p. 11). U wist

niet waarom hij naar uw huis kwam, waar hij met uw moeder over praatte, of mensen hem kenden, wat hij precies deed bij de taliban,... (CGVS, p. 10-12). U was toen ook nog erg jong, ongeveer 15 jaar, waardoor mag aangenomen worden dat het voor de taliban wel duidelijk geweest zal zijn dat u het NDS niet veel informatie verschaft zou kunnen hebben over H.(...) H.(...) K.(...) en al zeker niet genoeg opdat dat tot zijn arrestatie én opsluiting geleid zou kunnen hebben. Het is ook hierom niet geloofwaardig dat zij werkelijk gedacht zouden hebben dat u voor het NDS als spion gefungeerd zou hebben.

Bovendien verklaarde u, toen u gevraagd werd naar de huidige verblijfplaats van uw moeder, dat zij afwisselend bij uw oom en in uw huis in Nahre Shahi verblijft (CGVS, p. 6-7). Dat zij nog terug gaat naar uw huis strookt niet met de door u geschetste context. Uw familie zou namelijk niet alleen bedreigd geweest zijn via brief en telefoon, de taliban zouden ook uw huis aangevallen hebben én uw burens daarbij geslagen en bedreigd hebben (CGVS, p. 3, 10). Dit wijst er andermaal op dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. U heeft ook nog steeds regelmatige contacten met uw familie en uit deze contacten blijkt niet dat uw familie nog lastig gevallen werd door de taliban wat, indien de zaken zich werkelijk zouden voorgedaan hebben zoals u ze schetste, niet in de lijn van de verwachtingen ligt (CGVS, p.6,7,9,16).

Volledigheidshalve dient het CGVS er nog op te wijzen dat er in uw dossier, ondanks het feit dat uw advocaat dit aanhaalde op het einde van uw interview (CGVS, p. 18), geen sprake is geweest van gedwongen rekrutering door de taliban. U stelde dat uw moeder wekelijks bezocht werd door H.(...) H.(...) K.(...) om te bespreken of u de taliban zou vervoegen (CGVS, p. 10). U wist hier zelf niet veel over te vertellen, maar stelde wel dat hij uw moeder vroeg om u daar de toelating voor te geven (CGVS, p. 12) en dat u er 30.000 kالدار per maand voor zou krijgen en beloond zou worden door God (CGVS, p. 11). Verder haalde u dit niet expliciet aan als element waarvoor u zou vrezen in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en komt de door u beschreven situatie waarbij u via uw moeder gevraagd werd de taliban te vervoegen eerder vrijblijvend over waardoor besloten kan worden dat hierbij geen sprake was van dwang.

Het geheel der bovenstaande vaststellingen indachtig, kan de status van vluchteling u dus niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan

Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Uw documenten doen aan bovenstaande vaststellingen evenmin afbreuk. Vooreerst ondersteunen uw taskara en de envelop waarin uw documenten u werden opgestuurd enkel uw verklaringen betreffende uw identiteit, nationaliteit en herkomstregio, degene niet betwist worden. De documenten van uw vader en grootvader hebben geen directe betrekking op uw persoonlijke asielrelaas en hebben dus geen bewijswaarde in uw dossier. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de klacht naar aanleiding van de aanval op uw huis dient vermeld te worden dat deze slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, in casu quod non. Er is ook sprake van een aantal inconsistenties. Zo situeerde u alle gebeurtenissen ten tijde van Eid in het jaar voor uw vertrek, i.e. eind september 2015 (CGVS, p. 10). Als het CGVS rekent dat Hayat Khan twee dagen later gearresteerd werd, u drie dagen later door de taliban werd opgebeld, diezelfde nacht nog naar uw oom ging, twee dagen later de dreigbrief kreeg en een week later uw huis werd aangevallen (CGVS, p. 10), dan gaat het om een tijdsbestek van in totaal twee weken. Dit betekent dat alle gebeurtenissen zich ten laatste in oktober kunnen hebben voorgedaan. Op de dreigbrief staat echter 3 november 2015 vermeld en de klacht zou zijn neergelegd op 12 november 2015. U heeft overigens niet eens de moeite gedaan om zelf de dreigbrief eens te lezen (CGVS, p.15). De klacht zou volgens het document bovendien afkomstig zijn van Gul Karim uit het dorp Qasaba, terwijl u verklaarde dat het om uw burens ging (CGVS, p. 3) en dat u woonachtig was in het dorp Nahre Shahi (CGVS, p. 4). De documenten stroken dan ook niet met uw verklaringen, waardoor ze verder uw geloofwaardigheid ondermijnden. In dit verband moet nog vermeld worden dat, ondanks u deze documenten niet neerlegde, uit uw interview bij de dienst Vreemdelingenzaken bleek dat u over een paspoort en visum voor Iran heeft beschikt (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 9-10). U bevestigde dit tijdens uw gehoor bij het CGVS en stelde dat uw paspoort een maand tot anderhalve

maand voor uw vertrek werd aangevraagd (CGVS, p. 16). Gezien dit plaatsvond nog voor er sprake was van uw problemen met de taliban, cf. de tijdsberekening van hiervoor, doet dit sterk vermoeden dat u om andere redenen uw land heeft verlaten dan u verklaarde.

Tot slot kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst erop dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden.

Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken, zoals uw wijk, die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Bij DVZ en tijdens het invullen van de vragenlijst voor minderjarigen vermeldde u overigens telkens Jalalabad als woonplaats van uw moeder en zussen (DVZ, Verklaring, vragen 15 en 17).

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bermbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U haalde aan dat de luchthaven af en toe werd aangevallen, gezien de Amerikanen daar gestationeerd waren, maar dat verder geen sprake was van incidenten in of rond uw dorp Nahre Shahi (CGVS, p. 5). U bevestigde aldus bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Nahre Shahi deel uitmaakt.

Tot slot dient nog vermeld te worden dat het CGVS de asielmotieven van uw broer en de dood van uw vader reeds uitgebreid becommentarieerde in de beslissing ten aanzien van uw broer. Gezien u er bovendien zelf niet meer direct naar verwees in het kader van uw asielrelaas én deze feiten al dateren van vijf à zes jaar voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 6), werd er door het CGVS in uw beslissing niet verder op in te gaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat aan de door uw broer ingeroepen asielmotieven eveneens geen geloof gehecht werd. Hij kreeg wel de status van

subsidiar beschermde toegekend op basis van de toenmalige inschatting van de veiligheidssituatie en de impact van het willekeurige geweld op de burgerbevolking in zijn woonplaats. Een kopie van de beslissing die aan uw broer uitgereikt werd, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaans. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade kon aantonen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die leidden tot uw vertrek uit Afghanistan.

U stelde Afghanistan ontvlucht te zijn omdat de taliban u ervan verdachten gespioneerd te hebben voor het NDS met als resultaat dat één van hun leden, H.(...) H.(...) K.(...), gearresteerd en opgesloten werd (CGVS, p. 10).

In eerste instantie kan al onmiddellijk een kanttekening geplaatst worden bij de door u geschetste handelswijze van de taliban in uw verhaal. U verklaarde dat de taliban, drie dagen na de arrestatie van H.(...) K.(...), uw moeder opbelden om te zeggen dat u binnen de twee weken aan hen overhandigd moest worden omdat u H.(...) K.(...), verraden had (CGVS, p. 10, 15). Dit houdt geen steek. Indien de taliban u werkelijk als een spion voor het NDS hadden beschouwd, door wiens toedoen een van hun medestrijders gearresteerd werd, had u dit allemaal allicht niet meer kunnen na vertellen. Plausibeler zou zijn geweest, de reputatie van de taliban in dergelijke gevallen kennende, dat ze u direct ontvoerd, dan wel vermoord zouden hebben uit wraak voor wat u gedaan had, in plaats van op voorhand telefonisch uw moeder op de hoogte te brengen en u nog twee weken tijd te geven u aan te melden waardoor ze u allen de kans gaven te vluchten, wat jullie vervolgens ook deden. Dat de taliban op dergelijke wijze te werk zouden zijn gegaan kan absoluut niet overtuigen en wordt daardoor als ongeloofwaardig beschouwd. De taliban wisten wie u was en waar u woonde (volgens uw verklaringen kwam H.(...) H.(...) K.(...) voor dit alles wekelijks bij u langs, na zijn arrestatie leverden ze ook nog een dreigbrief af bij u thuis én vielen ze later nog eens uw huis binnen (CGVS, p. 10, 15)). Men kan

aannemen dat indien de zaken zich zouden afgespeeld hebben zoals u verklaarde de taliban al onmiddellijk tot de actie zouden zijn overgegaan en niet getalmd zouden hebben tot u uiteindelijk vertrokken was.

Dat aan de door u ingeroepen asielmotieven geen geloof kan gehecht worden, wordt ook nog bevestigd door andere vaststellingen. De vraag dringt zich immers op om welke reden(en) de taliban gedacht zouden hebben dat u voor het NDS gespioneerde zou hebben. Toen u die vraag letterlijk gesteld werd moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Met uw verhaal impliceerde u dat de taliban u aan hen gelinkt zouden hebben gezien u op die dag dat u boodschappen moest doen door de zoon van H.(...) H.(...) K.(...) gezien werd met de neef van uw vader, die werkte voor het NDS. Ten eerste kan het CGVS, wat betreft de link die u zou gehad hebben met het NDS, zich afvragen of uw vader überhaupt wel een neef had en zo ja, of die wel effectief voor het NDS werkte. Toen u doorheen uw interview naar uw persoonlijke en familiale situatie gevraagd werd vermeldde u namelijk niets over hem. U had het enkel over uw ouders, broer, zussen en twee ooms van moeders zijde (CGVS, p. 4-9). Ook toen u er expliciet naar gevraagd werd stelde u geen andere familieleden te hebben en zei u al helemaal niets over familie langs vaders kant (CGVS, p. 8). Hiermee geconfronteerd stelde u dat u dit meldde tijdens uw eerste interview (CGVS, p. 12) maar ook daar kaderde u dit enkel binnen uw asielrelaas, net als bij het CGVS (CGVS, p. 10). Indien deze persoon werkelijk zo'n belangrijke rol had gespeeld in de redenen waarom u uw land moest verlaten mag redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hem op z'n minst zou vermelden op het moment dat u letterlijk naar uw familieleden gevraagd wordt. Verder viel op dat u niet veel over hem wist te vertellen en dat u niet goed wist wat zijn functie bij het NDS was. Eerst zei u dat hij het hoofd was van de veiligheid. Dan stelde u dat hij een 'attorney for security' was, maar u kende niet zijn rang, positie of jobtitel (CGVS, p. 13). U stelde dat het voor u niet zo relevant was om informatie over hem te gaan vragen (CGVS, p. 13), maar zoals eerder vermeld kan een dergelijk antwoord niet aanvaard worden gezien zijn belang in uw asielrelaas. U legde bovendien geen enkel bewijsstuk neer dat uw verklaringen over de functie van Farid bij de NDS of de overheid kan ondersteunen noch een bewijsstuk dat een familieband tussen u en deze persoon kan aantonen noch een bevestiging van deze persoon betreffende de problemen die u omwille van hem zou gekregen hebben, hetgeen toch wel verbaast gezien u hem beschrijft als een familielid. U vermeldde Farid evenmin als spilfiguur wanneer u bij DVZ tijdens het invullen van de vragenlijst de feiten moest toelichten die ertoe hebben geleid dat u uw land diende te verlaten (DVZ, vragenlijst CVS, vraag 3.5). Er bestaan dan ook ernstige twijfels rond uw verklaringen enerzijds omtrent het bestaan van deze persoon, anderzijds over zijn beroepsprofiel.

Hierbij nog waard om te vermelden is dat u impliceerde dat de neef van uw vader daar duidelijk herkenbaar was als een lid van het NDS, gezien hij een specifiek uniform droeg en een wagen had die alleen voor hen bestemd was (CGVS, p. 14-15). (...) sprak u zichzelf tegen toen u stelde dat het NDS een geheime dienst is en dat niemand te weten kan komen waar ze in betrokken zijn (CGVS, p. 13). Toen u bovendien gevraagd werd of H.(...) K.(...), en zijn omgeving hem kenden zei u dat ze dat zouden moeten weten hebben gezien H.(...) K.(...), naar uw huis kwam (CGVS, p. 13). Het feit dat H.(...) K.(...), naar uw huis kwam betekent echter niet per se dat ze van de neef van uw vader en zijn beroepsprofiel afwisten. Enerzijds woonde Farid niet in uw dorp (CGVS, p. 13). Anderzijds zei u er eigenlijk nooit veel contact mee te hebben gehad en dat hij u enkel die ene dag had aangesproken omdat hij uw hulp nodig had bij de boodschappen (CGVS, p. 13). Anders kwam hij nooit bij u zitten om met u te praten (CGVS, p. 13). U slaagde er dan ook niet in een duidelijke en voor de taliban zichtbare link tussen uzelf en het NDS aannemelijk te maken.

Daarenboven gaf u aan dat H.(...) H.(...) K.(...), de talib, wekelijks bij u langskwam om met uw moeder te praten over een aansluiting bij de taliban van uwentwege (CGVS, p. 10). U zei echter ook dat u telkens dat gebeurde naar buiten gestuurd werd om te gaan spelen (CGVS, p. 10, 11). U wist bijgevolg niks concreet over H.(...) H.(...) K.(...), zijn activiteiten,... (CGVS, p. 11-12). Het enige dat u scheen te weten was dat hij de man van uw nicht was (CGVS, p. 10) en waar hij woonde (CGVS, p. 11). U wist niet waarom hij naar uw huis kwam, waar hij met uw moeder over praatte, of mensen hem kenden, wat hij precies deed bij de taliban,... (CGVS, p. 10-12). U was toen ook nog erg jong, ongeveer 15 jaar, waardoor mag aangenomen worden dat het voor de taliban wel duidelijk geweest zal zijn dat u het NDS niet veel informatie verschaft zou kunnen hebben over H.(...) H.(...) K.(...) en al zeker niet genoeg opdat dat tot zijn arrestatie én opsluiting geleid zou kunnen hebben. Het is ook hierom niet geloofwaardig dat zij werkelijk gedacht zouden hebben dat u voor het NDS als spion gefungeerd zou hebben.

Bovendien verklaarde u, toen u gevraagd werd naar de huidige verblijfplaats van uw moeder, dat zij afwisselend bij uw oom en in uw huis in Nahre Shahi verblijft (CGVS, p. 6-7). Dat zij nog terug gaat naar uw huis strookt niet met de door u geschetste context. Uw familie zou namelijk niet alleen bedreigd geweest zijn via brief en telefoon, de taliban zouden ook uw huis aangevallen hebben én uw burens daarbij geslagen en bedreigd hebben (CGVS, p. 3, 10). Dit wijst er andermaal op dat geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. U heeft ook nog steeds regelmatige contacten met uw familie en uit deze contacten blijkt niet dat uw familie nog lastig gevallen werd door de taliban wat, indien de zaken zich werkelijk zouden voorgedaan hebben zoals u ze schetste, niet in de lijn van de verwachtingen ligt (CGVS, p.6,7,9,16).

Volledigheidshalve dient het CGVS er nog op te wijzen dat er in uw dossier, ondanks het feit dat uw advocaat dit aanhaalde op het einde van uw interview (CGVS, p. 18), geen sprake is geweest van gedwongen rekrutering door de taliban. U stelde dat uw moeder wekelijks bezocht werd door H.(...) H.(...) K.(...) om te bespreken of u de taliban zou vervoegen (CGVS, p. 10). U wist hier zelf niet veel over te vertellen, maar stelde wel dat hij uw moeder vroeg om u daar de toelating voor te geven (CGVS, p. 12) en dat u er 30.000 kالدar per maand voor zou krijgen en beloond zou worden door God (CGVS, p. 11). Verder haalde u dit niet expliciet aan als element waarvoor u zou vrezen in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en komt de door u beschreven situatie waarbij u via uw moeder gevraagd werd de taliban te vervoegen eerder vrijblijvend over waardoor besloten kan worden dat hierbij geen sprake was van dwang.

Het geheel der bovenstaande vaststellingen indachtig, kan de status van vluchteling u dus niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan

Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

Uw documenten doen aan bovenstaande vaststellingen evenmin afbreuk. Vooreerst ondersteunen uw taskara en de envelop waarin uw documenten u werden opgestuurd enkel uw verklaringen betreffende uw identiteit, nationaliteit en herkomstregio, degene niet betwist worden. De documenten van uw vader en grootvader hebben geen directe betrekking op uw persoonlijke asielrelaas en hebben dus geen bewijswaarde in uw dossier. Wat betreft de dreigbrief van de taliban en de klacht naar aanleiding van de aanval op uw huis dient vermeld te worden dat deze slechts geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, in casu quod non. Er is ook sprake van een aantal inconsistenties. Zo situeerde u alle gebeurtenissen ten tijde van Eid in het jaar voor uw vertrek, i.e. eind september 2015 (CGVS, p. 10). Als het CGVS rekent dat Hayat Khan twee dagen later gearresteerd werd, u drie dagen later door de taliban werd opgeheld, diezelfde nacht nog naar uw oom ging, twee dagen later de dreigbrief kreeg en een week later uw huis werd aangevallen (CGVS, p. 10), dan gaat het om een tijdsbestek van in totaal twee weken. Dit betekent dat alle gebeurtenissen zich ten laatste in oktober kunnen hebben voorgedaan. Op de dreigbrief staat echter 3 november 2015 vermeld en de klacht zou zijn neergelegd op 12 november 2015. U heeft overigens niet eens de moeite gedaan om zelf de dreigbrief eens te lezen (CGVS, p.15). De klacht zou volgens het document bovendien afkomstig zijn van Gul Karim uit het dorp Qasaba, terwijl u verklaarde dat het om uw burens ging (CGVS, p. 3) en dat u woonachtig was in het dorp Nahre Shahi (CGVS, p. 4). De documenten stroken dan ook niet met uw verklaringen, waardoor ze verder uw geloofwaardigheid ondermijnden. In dit verband moet nog vermeld worden dat, ondanks u deze documenten niet neerlegde, uit uw interview bij de dienst Vreemdelingenzaken bleek dat u over een paspoort en visum voor Iran heeft beschikt (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 9-10). U bevestigde dit tijdens uw gehoor bij het CGVS en stelde dat uw paspoort een maand tot anderhalve maand voor uw vertrek werd aangevraagd (CGVS, p. 16). Gezien dit plaatsvond nog voor er sprake was van uw problemen met de taliban, cf. de tijdsberekening van hiervoor, doet dit sterk vermoeden dat u om andere redenen uw land heeft verlaten dan u verklaarde.

(...)

Tot slot dient nog vermeld te worden dat het CGVS de asielmotieven van uw broer en de dood van uw vader reeds uitgebreid becommentarieerde in de beslissing ten aanzien van uw broer. Gezien u er

bovendien zelf niet meer direct naar verwees in het kader van uw asielrelaas én deze feiten al dateren van vijf à zes jaar voor uw vlucht uit Afghanistan (CGVS, p. 6), werd er door het CGVS in uw beslissing niet verder op in te gaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan toegevoegd worden dat aan de door uw broer ingeroepen asielmotieven eveneens geen geloof gehecht werd. Hij kreeg wel de status van subsidiair beschermde toegekend op basis van de toenmalige inschatting van de veiligheidssituatie en de impact van het willekeurige geweld op de burgerbevolking in zijn woonplaats. Een kopie van de beslissing die aan uw broer uitgereikt werd, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.”.

Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en vraagt in hoofddorde deze te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing aangaande de weigering tot vluchtelingenstatus te weerleggen of te ontkrachten, maar dat hij zich louter beperkt tot een uiteenzetting over zijn regio van herkomst voor de beoordeling van de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet concreet betwist door verzoeker. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 19 april 2006 (p. 7) waarnaar verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad stelt vast dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad en omgeving te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad

blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de tot slot kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR-richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst erop dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken, zoals uw wijk, die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Bij DVZ en tijdens het invullen van de vragenlijst voor minderjarigen vermeldde u overigens telkens Jalalabad als woonplaats van uw moeder en zussen (DVZ, Verklaring, vragen 15 en 17).

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de

beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U haalde aan dat de luchthaven af en toe werd aangevallen, gezien de Amerikanen daar gestationeerd waren, maar dat verder geen sprake was van incidenten in of rond uw dorp Nahre Shahi (CGVS, p. 5). U bevestigde aldus bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Nahre Shahi deel uitmaakt.”

De analyse van de veiligheidssituatie wordt bovendien bevestigd door het “EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation” van december 2017 die verwerende partij bij haar aanvullende nota van 4 februari 2018 voegt.

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te laten schijnen op de hiervoor geciteerde analyse.

Vooreerst voert verzoekende partij aan dat nergens uit blijkt dat haar dorp Nahre Shahi, vanwaar zij afkomstig is, als buitenwijk van Jalalabad kan worden beschouwd en tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad behoort en stelt zich de vraag of de verwerende de kaart van UNOCHA naar goeddunken heeft gemanipuleerd om de illusie te wekken dat verzoekers dorp deel uitmaakt van de stad Jalalabad.

Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift de “Afghanistan Nangahar Province District Atlas” van april 2014 waarin de originele versie van de kaart van OCHA kan worden teruggevonden (bijlage 3) en de Atlas of Afghan City Regions 2016 van UN Habitat (bijlage 4). Voorts brengt zij nog een kaart bij (bijlage 2) waaruit volgens haar duidelijk blijkt dat haar dorp tot het platteland behoort. De Raad is evenwel van oordeel dat dit betoog allesbehalve kan worden bijgetreden.

Waar verzoeker stelt dat zijn dorp geen deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied Jalalabad omdat het tot het platteland behoort en het districtshuis van Behsud nog steeds voor hem bevoegd is, moet worden opgemerkt dat uit de landeninformatie die in het administratief dossier werd gevoegd (stuk 15 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 2: COI Focus, “AFGHANISTAN: Veiligheidssituatie in Jalalabad” d.d. 9 juni 2017, blz. 7-8), blijkt dat een recente studie van de Afghaanse overheid van augustus 2016 de provincie Jalalabad geografisch aftekent als “een gebied dat zich eveneens uitstrekt over verschillende districten”; dat op grond van deze landeninformatie (stuk 15 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 1: OCHA, Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map), waarbij voornoemde geografische afbakening wordt getransponeerd op een detailkaart met plaatsnamen, voorts genoegzaam kan worden vastgesteld dat verzoekers dorp Nahr Shahi, hoewel gelegen in het district Behsud, tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend. Wat betreft de beoordeling van het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, onder c) van de Vreemdelingenwet kan eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw worden genomen in verzoekers dorp Nahr Shahi. Verzoeker bevestigt dit eveneens door te stellen in zijn gehoorverslag, wanneer hem gevraagd wordt te vertellen of hij zich nog veiligheidsincidenten herinnert: “nee, in ons dorp was geen incident (...) soms werd de luchthaven aangevallen, dat was het enige.” (stuk 5 op de inventaris: gehoorverslag, p. 5).

Waar verzoeker suggereert dat verweerder zich schuldig maakt aan manipulatie van informatiebronnen, in casu de OCHA kaart, ziet de Raad niet in waarom het handmatig inkleuren van deze kaart door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bedrieglijke manipulatie zou inhouden, nu er geenszins wordt beweerd dat deze kaart op deze manier door OCHA werd gepubliceerd of dat deze niet handmatig zou zijn aangepast, zoals blijkt uit de hoofding die aan de kaart werd toegevoegd. Verzoeker weerlegt in zijn betoog echter niet de informatie waarop deze kaart zich baseert, namelijk deze opgenomen in de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad d.d. 9 juni 2017 (stuk 15 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 2: COI Focus, “AFGHANISTAN: Veiligheidssituatie in Jalalabad” d.d. 9 juni 2017, blz. 7-8). Verzoeker toont geenszins aan dat voormelde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer verzoeker nalaat enige andersluidende actuele informatie voor te leggen. Ook stelt de Raad vast dat de gearceerde zone op de OCHA kaart (stuk 15 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 1: OCHA, Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map), duidelijk overeenkomt met het afgebakende gebied op de kaart (figuur 3) opgenomen in de COI Focus “Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad” d.d. 9 juni 2017 (p. 8). Bij figuur 3 wordt overigens in voetnoot verwezen naar de Atlas of

Afghan City Regions 2016 van UN Habitat die verzoeker eveneens bijbracht (bijlage 4). De link naar de website bevindt zich in de bibliografie van het document. Op deze website zijn gedetailleerde kaarten terug te vinden waarop de afbakening van de zone van het grootstedelijk gebied steeds duidelijk op de zien is met hier en daar zelfs vermelding van plaatsnamen. Ook stelt de Raad vast dat de gearceerde zone op de OCHA kaart overeenkomt met deze gedetailleerde kaarten. Al de in het administratief dossier opgenomen kaarten bevatten overigens een kaartschaal zodat de afstanden op alle kaarten op eenzelfde manier kunnen worden bepaald. CEDOCA kon zich dan ook baseren op deze kaarten om het gebied zoals afgebakend in figuur 3 in de COI Focus "*Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad*" d.d. 9 juni 2017 (p. 8) op genoegzame wijze te transponeren naar de OCHA kaart. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat de verwerende partij "met de natte vinger" dorpen rond Jalalabad als buitenwijken heeft bestempeld. Verzoeker toont niet aan dat CEDOCA hierbij een fout heeft gemaakt, noch dat zij niet bij machte was om de analyse van CEDOCA te controleren en te begrijpen. Ook moet worden opgemerkt dat de landeninformatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert afkomstig is van haar studiedienst CEDOCA die op objectieve en neutrale wijze alle landeninformatie verzamelt en analyseert. De informatie in het administratief dossier werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden.

De Raad is dan ook van oordeel dat uit de kaart "*Jalalabad grootstedelijk gebied*" die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 15 op de inventaris: "Map met landeninformatie", stuk 1: OCHA, *Nangarhar Province: Behsud District. Reference Map*) wel degelijk besloten kan worden dat het dorp Nahr Shahi, gelegen in het district Beshud, behoort tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad, waarop voormelde COI Focus van 9 juni 2017 betrekking heeft.

Dat verzoeker het door UNOCHA gepubliceerde document van april 2014 bijbrengt waarop een kaart te zien is die een identieke maar vollediger kopie van de kaart lijkt te zijn die de verwerende partij als stuk 1 aan het administratief dossier toevoegde, en aanneemt dat de verwerende partij deze kaart als uitgangspunt gebruikte, maar waarop niet te zien is dat zijn dorp in een zone rond Jalalabad ligt dat anders is ingekleurd dan de rest doet dan ook geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Verzoeker beweert overigens dat de voetnoot waarin naar deze publicatie verwezen wordt niet vermeld wordt in de bibliografie, maar dit kan de Raad niet bijtreden. Op bladzijde 24 van voormelde COI Focus van 9 juni 2018 kan de volledige verwijzing met bijhorende weblink wel degelijk worden teruggevonden.

Waar verzoeker voorts aangeeft dat de verwerende partij de kaart zelf de titel heeft gegeven van "*Jalalabad grootstedelijk gebied*" en hierbij stelt dat het een detail is van de COI Focus "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016, maar vaststelt dat dit rapport zich niet in het administratief dossier bevindt, moet worden opgemerkt dat in de inleiding van de COI Focus betreffende "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 duidelijk vermeld wordt dat het een update is van het rapport van 14 december 2016 en dat dit recente rapport de verslagperiode september 2016 tot en met februari 2017 bestrijkt. De informatie in deze COI Focus omtrent de omvang van het grootstedelijk gebied van Jalalabad dateert van voor deze periode, waardoor moet worden aangenomen dat deze informatie dezelfde is als de informatie zoals opgenomen in voormelde COI Focus van 14 december 2016.

Verzoekende partij brengt geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Ook inzake de kaart die zij ter staving van haar betoog als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 2) en waarvan verzoekende partij oppert dat hieruit blijkt dat haar dorp "*een compacte dorpskern met daarrond een lappendeken aan velden*" is en dan ook duidelijk tot het platteland behoort, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent, uit deze kaart geenszins opgemaakt kan worden dat haar dorp niet tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad behoort en daarentegen tot het platteland zou behoren. Integendeel, uit de kaart blijkt dat haar dorp een eerder verstedelijkt karakter vertoont en opgaat in het grootstedelijk gebied van Jalalabad. dit blijkt overigens eveneens uit de kaarten uit de Atlas of Afghan City Regions 2016 van UN Habitat.

Waar verzoekende partij overigens in haar verzoekschrift lijkt te beweren dat de bronnen van deze kaarten nergens in voormelde COI Focus van 9 juni 2017 vermeld staan, wijst de Raad er evenwel op dat de websites waarop deze kaarten terug te vinden zijn wel degelijk vermeld worden in de bibliografie van deze COI Focus (administratief dossier, stuk 15, landeninformatie, stuk 2, p. 19 e.v.).

Dat de stedelijke gebieden die Jalalabad omringen, zich op economisch en sociaal vlak evenals op vlak van leefmilieu van de stad Jalalabad onderscheiden doch er een symbiotische verhouding bestaat

tussen beide gebieden, zoals blijkt uit de door verzoeker bijgevoegde bijlage 4, volstaat allerm minst om te ontkennen dat de stedelijke gebieden tot het grootstedelijk gebied Jalalabad behoren en qua veiligheidssituatie tot de stad Jalalabad gerekend dienen te worden.

Waar verzoeker zich afvraagt waarom op de OCHA kaart nog andere dorpen met een gelijkaardige naam werden omcirkeld doet niet ter zake. Er werd in de bestreden beslissing hierover immers niet gemotiveerd.

Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier kan dan ook genoegzaam worden vastgesteld dat het dorp Nahr Shahi tot het grootstedelijk gebied Jalalabad kan worden gerekend en er wat betreft de beoordeling van het risico op lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet eenzelfde typologie van het geweld in ogenschouw kan worden genomen.

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad – waarbij tevens de wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad (zoals het dorp Nahr Shahi waarvan verzoekende partij afkomstig is) worden gerekend daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel – aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. Het door verzoekende partij aangebrachte rapport (bijlage 12 van het verzoekschrift) aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan toont niet aan dat er in Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en ondergraaft op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie die blijkt uit het administratief dossier. Evenmin volstaat het louter verwijzen naar verschillende internetartikelen (bijlagen 5-11 van het verzoekschrift) waaruit verschillende veiligheidsincidenten in en rond Jalalabad blijken waarbij tevens burgerslachtoffers vielen om bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad in een ander daglicht te stellen. Deze incidenten bevestigen slechts bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad.

Voor zover verzoekende partij argumenteert dat Jalalabad ondertussen niet meer veilig bereikbaar is en dat de weg tussen Jalalabad en Kabul in 2016 een belangrijk doelwit is geworden van gewapende groeperingen, bemerkt de Raad dat uit de *“COI Focus”* betreffende *“Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad”* d.d. 9 juni 2017 blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande de weg tussen Kabul en Jalalabad een belangrijk doelwit is van de opstandelingen, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat de weg nog steeds druk bereden wordt. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die verzoekende partij in dit verband bijbrengt (bijlage 11 van het verzoekschrift) ligt in dezelfde lijn en doet aan voorgaande analyse dan ook geen enkele afbreuk.

Voor zover verzoeker geen genoegen neemt met het onderzoek naar de algemene veiligheidssituatie en poneert dat de COI die in het administratief dossier werd toegevoegd in essentie geen betrekking heeft op diens dorp, district en provincie van herkomst (Nahr Shahi, Behsud, Nangarhar), moet er gewezen worden op een rapport toegevoegd aan het administratief dossier, betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar (stuk 15 op de inventaris: “Map met landeninformatie”, stuk 3: LandInfo, *Report Afghanistan: The security situation in Nangarhar province* d.d. 13 oktober 2016). Op bladzijde 21 van het rapport dat onder meer de veiligheidssituatie in het district Behsud aanbelangt, blijken evenmin elementen waaruit kan blijken dat zich een andere beoordeling opdringt; integendeel blijkt hieruit tevens dat het geweld dat in het district Behsud plaatsvindt, doelgericht van aard is. Het geweld is daar voornamelijk gericht tegen de Afghaanse veiligheidsdiensten, meestal in de vorm van kleinere aanlagen op politieposten en op voertuigen van de veiligheidsdiensten. Daarnaast vonden er in dit district ook enkele aanslagen plaats op personen die met de overheid worden gelieerd. Hoewel het geweld in het district Behsud voornamelijk doelgericht van aard is, vallen hierbij soms burgerslachtoffers, waardoor de situatie aldaar volstrekt gelijkloopt met de situatie in de stad Jalalabad. Niettegenstaande er zich in de in het district Behsud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen en er burgerslachtoffers vallen, kan er ook hier geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verzoeker stelt ter terechtzitting en in zijn aanvullende nota van 15 februari 2018 dat deze beoordeling lijnrecht ingaat tegen het beleid dat wordt gevoerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en brengt een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waarin te lezen staat dat er in het district Surkhrod een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad stelt vast dat verzoeker afkomstig is van het district Behsud, waardoor een dergelijke beslissing geen afbreuk kan doen aan de bovenstaande beoordeling.

Waar verzoeker ter terechtzitting en in zijn aanvullende nota van 15 februari 2018 verwijst naar het voormelde *EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation* van december 2017 waaruit blijkt dat er veel burgerdoden vallen en nog twee persberichten voegt omtrent incidenten in het district Behsud, moet worden opgemerkt dat deze informatie in dezelfde lijn ligt als voorgaande beoordeling.

Verzoekers bewering dat hij nog steeds door onveilig gebied zou moeten reizen om zijn administratieve zaken in orde te brengen in het districtscentrum, is niet dienstig nu het districtscentrum van Behsud, Behsud genaamd, op de OCHA-kaart in het administratief dossier (stuk 15 op de inventaris: "Map met landeninformatie", stuk 1) zich ook in het grootstedelijk gebied Jalalabad bevindt en het districtscentrum zich vlakbij het dorp van verzoeker bevindt. Verzoeker toont dus geenszins aan dat hij zich door onveilige districten zou moeten begeven om naar het districtscentrum te reizen. Bovendien houdt de locatie van verzoekers districtscentrum geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet, nu voor zijn regio van herkomst geoordeeld wordt dat verzoeker hier geen reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betwist dat zijn familie op heden in Jalalabad zou verblijven, zoals hij bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde, blijkt ook uit zijn eigen verklaringen in het gehoorverslag dat zij wel degelijk in Jalalabad verblijven (stuk 5 op de inventaris: gehoorverslag, p. 4-5;17). Zo verklaarde verzoeker dat zijn moeder en twee zussen bij zijn oom in Jalalabad verblijven en dat hij nog contact heeft met deze oom (stuk 5 op de inventaris: gehoorverslag, p. 9). Er werd in de bestreden beslissing bovendien slechts opgemerkt dat verzoeker telkens Jalalabad als woonplaats van zijn moeder en zussen vermeldde, maar er werd niet gesteld dat zijn dorp louter omwille van deze verklaringen tot het grootstedelijk gebied wordt gerekend.

Waar verzoeker wijst op de aanwezigheid van IS in Jalalabad en Nangarhar in het algemeen, verwijst de Raad naar de informatie opgenomen in de COI Focus *Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad* d.d. 9 juni 2017, waar op p. 13 verwezen wordt naar IS als actor in het conflict en eveneens de aanval op de staatsomroep in Jalalabad wordt besproken. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Verzoeker toont echter niet aan dat er omwille van IS een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in het grootstedelijk gebied Jalalabad.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad als een geheel moet worden gelezen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF